

Sevim Nine

– Cevdet Dođan · 27 Haziran 2012

Mahallemizin mescidi yanındaki köhne kulübede oturan ve komşularımızın yardımı ile geçimini sağlayan Sevim Nine'nin nereden ve nasıl geldiğini herkes gibi ben de merak ettiğim halde sormamıştım. Davranışlarındaki asalet ve yapılan yardımları kabul ederken gözlerinde beliren minnetle karışık eziklik duygusu iyi bir ailenin sonradan düşmüş bir bireyi olduğunu kanıtlıyordu. Beni her gördüğünde gözyaşlarını tutamayışı merakımı iyice kamçılıdığı halde sormaya bir türlü cesaret edemiyordum.

Böylece aradan aylar geçti, nihayet bir gün düğüm kendiliğinden çözüldü. Harçlığımдан biriktirdiğim birkaç kuruşla aldığım öteberiyi, gittiğim bir akşam ziyaretinde ,yatağının baş ucundaki kırık iskemleye bırakırken, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlayan Sevim Nine :

- Ah oğlum benim de senin kadar bir oğlum vardı. Haftalığı ile aldıklarını her cumartesi getirir, gözlerinde mutluluk parıltıları ile "Anneciğim sana layık değil ama ilerde haftalığım artınca daha da iyilerini alırım, şimdilik çıraklık devresindeyim, kusurumu bağışla."diyerek gönlümü almaya çalışırdı. O, bu yaşında ağır işlerde çalışacak çocuk değildi, fakat insanlar kaderin elinde oyuncak olduğu sürece bu oyun sergilenmeye devam edecek yavrum. Bir zamanlar biz de babamdan kalma büyük bir konakta oturuyorduk, ilk felaket çanı, ben henüz beşikte iken çaldığından, babamın yokluğunu ancak yıllar sonra anlayabildim. Bu sıralarda bile evde hizmetçiler, uşaklar bir dediğini iki etmezlerdi, beni memnun etmek için birbirleriyle adeta yarışarlardı. Çocukluğum oldukça iyi geçti, ancak babamın bıraktığı paraların azaldığını, önceleri uşak ve hizmetçi sayısının azalması, daha sonra da evdeki kıymetli eşyaların son uşağımız tarafından rehinciye götürülmesi ile anlamaya başladım. Bu arada, gelinlik çağına girdiğimi söyleyen annem, ölmeden mürüvvetini göreyim diyerek aylarca eşliğimizi aşındıran Semih'in annesi ile söz kesiverdi. Neye uğradığımı anlamadan Semih eve iç güveysi olarak alınınca asıl gayenin son servet kırıntımızın bir erkek eliyle idaresi olduğuna iyice kanaat getirdim. Artık Semih'in masrafı da eklendiği ölçüde kıymetli eşya sayısı, artan bir hızla eksilmeye başlamıştı, eve genellikle sarhoş gelen Semih'in sonraları kumar oynamaya başlaması, annemi iyiden iyiye sarstı ve kısa bir süre sonra annem yatağa düştü, bu sıralarda ailemize katılan oğlum Salih tek ümidim ve tesellimdi, ama kötü kader ağlarını örmeğe devam ediyordu.

Salih'imın doğumundan birkaç ay sonra annemi, ondan bir hafta sonra da kumarda çıkan bir kavga sonunda eşim Semih'i kaybettim. Aylar ayları, yıllar yılları kovaladı, artık yaşam için zorunlu eşya dışında hiç bir şeyimiz ve gelirimiz kalmadığından konağı satmaktan başka çaremiz yoktu, tanıdık bir komisyoncu aracılığı ile konağı satarak küçük bir ev satın aldık, kalan para ile de son derece tutumlu hareket etmek suretiyle birkaç yıl daha idare edebildik.

Salih büyüyüp serpilmeye başlamıştı, okula gitmesi için ne kadar zorladım da kabul ettiremedim, çalışarak bana bakacağını söylüyor, sabahleyin evden çıkarak hava kararınca kadar iş arıyordu. Her akşam yorgun argın dönüyor, ertesi gün iş bulacağını ümit ederek uzandığı yerde uyuyup kalıyordu. Bir gün öğleye yakın sevinerek geldi: "Anneciğim artık her istediğini alabilirsin, yarın bir oto tamirhanesinde çalışmaya başlıyorum, ustam her üç ayda bir haftalığımı artıracak." deyince sanki

dünyalar benim oldu. Kaderimizin değişmeye başladığını sandım, fakat ön tekerlek nereye giderse arka tekerlek de oraya gidiyor,bu sevincim de uzun sürmedi, Salih'imın haftalığı sadece iki defa artırıldı. İşe başladıktan sekiz ay sonra denemek üzere bindikleri otomobilin freninin patlaması oğlumun feci sonunu hazırlamıştı, ustası kazada ölmüş, yavrumun iki ayağı kırılmış, kaburgaları ezilmişti, tedavisi için son barınağımızı da satarak kiralık bir ev bulmak zorunda kaldım, en iyi doktorları getiriyor, sabahlara dek uyumadan ilaçlarını veriyor, bir dediğini iki etmemeye çalışıyor, böylelikle onun oyun çağında geçimimiz için yaptığı fedakarlığı ödemeye gayret ediyordum.

Fakat bütün emeklerim boşa gitti, oğlumun gözümün önünde her geçen gün biraz daha eridiğini görerek beklemek beni de perişan etti.

Gamlı bir sonbahar akşamı zavallı Salih'im - Anneciğim, göreceksin pek yakında iyileşip, çalışmaya başlayacağım ve istediklerini alacağım derken kendimi tutamamıştım, o bunu yanlış anlamış olacak ki - Sattığımız evden daha iyisini, hatta konağımızı alacağım diyerek son nefesini verdi, seni her gördüğümde senin yaşında kara topraklara verdiğim Salih'imi hatırladığım için ağlıyorum evladım.

Vakit geciktiği için Sevim Nine'yi acı anılarıyla baş başa bırakarak, ona Salih'ini aratmayacak kadar yakın olmak kararı ile eve döndüm. Yemekten sonra Sevim Nine'nin başından geçenleri ve aldığım kararları annemle babama anlattım.

Bir süre sonra babam bugün sinemaya gitmekten daha önemli bir işimiz var deyince sızlanmaya başladım, fakat sözünü tamamlayınca da sevindim.

- Sinemaya yarın da gidebiliriz, ama yaraları sızlamakta iken Sevim Nine'yi ıssız evinde bırakarak seyredeceğimiz filmin zevkine varacağımızı sanmıyorum, annemin ölümünden bu yana evde hissettiğim eksikliği ancak Sevim Nine doldurabilir, beraberce gidip çağıralım ! deyince annem de, ben de gözyaşlarımızı tutamadık.

Sevim Nine'ye bir konak alamadık ama Salih'ini aratmamak için ona annemden fazla ilgi göstereceğim.